

Arrest

nr. 141 155 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 mei 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 december 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 5 februari 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

[A. W. M.] [R.R.: ...]

[...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

opgesteld dd. 17/05/2011, ingediend dd. 19/05/2011 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag), waarvoor op 09/12/2011 een attest van inontvangstname werd afgeleverd in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de beweerde relatie met de Belgische onderdane, de deelname aan een praatgroep Engels en de Nederlandse taallessen, waarvoor in de bijlagen stavingsstukken worden voorgelegd, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 30/10/2007 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 19/06/2008 door de weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

De duur van de procedure - namelijk om en bij de 7 maanden en 20 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Vervolgens werd hij op 18/07/2008 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend op 25/07/2008. De betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien op volstrekt illegale wijze in België. Minstens ten dele heeft het integratieproces, in welke mate dan ook, plaats gevonden na de afsluiting van de asielprocedure. Nu komt hij aanzetten met zijn bewering een relatie te onderhouden met een Belgische onderdane en met haar samen te leven, waarbij hij poogt om de Belgische autoriteiten voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen. Opgemerkt wordt dat hij over deze relatie niets zegt in zijn vorig regularisatieverzoek op basis van art. 9 bis van de wet ingediend op 25/11/2009, zie hiervoor de ongegronde beslissing dd. 13/01/2011. Deze relatie is dus van latere datum, toen hij reeds een tijd op illegale wijze in het Rijk verbleef. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

De beweerde problemen in zijn land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag. De aanvraag werd afgewezen, deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. De betrokkene brengt geen elementen aan die betrekking zouden hebben op feiten die na de afgesloten asielprocedure zouden hebben plaatsgevonden, meer zelfs, hij brengt helemaal geen elementen aan om zijn zogenaamde vrees voor een ernstig risico bij een terugkeer naar Kameroen te staven. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

In een tweede punt stelt de betrokkene dat zijn terugkeer naar het herkomstland verhindert zou zijn door zijn "hechte relatie" en samenwoont met een Belgische onderdane. Daarbij doet hij een beroep op artikel 8 EVRM waarbij hij naar een aantal arresten van de Raad van State verwijst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

Als bewijs voor dit tweede argument legt hij een bijlage 12 voor, een attest van verlies, diefstal of vernietiging van een identiteitskaart van een vreemdelingenkaart, afgegeven op 11/05/2011. Daarop staan inderdaad de gegevens vermeld van de vrouw met wie hij naar eigen zeggen een relatie zou onderhouden. Daaruit blijkt dat zij ongeveer 12 jaar 10 maanden 21 dagen, dus bijna 13 jaar jonger is dan hemzelf, wat toch een opmerkelijk leeftijdsverschil is. Uit dit stuk kan echter helemaal niet afgeleid worden dat de betrokkene met haar daadwerkelijk een gezin zou vormen. Het is zelfs niet helemaal ondenkbaar dat de verzoeker een dergelijk stuk gewoon ergens zou hebben gevonden, in het geval de persoon waarover het stuk handelt, ook dit document verloren zou hebben. Het betreffende stuk staft de beweerdde relatie niet, noch geeft het enige opheldering over de geponeerde onmogelijkheid in hoofde van de verzoeker om zelfs tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar de geëigende procedure te volgen.

De betrokkene beloofde in voorliggende aanvraag op 17/05/2011: "verzoeker en zijn partner zullen de komende dagen een verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand afleggen." Heden, 17/12/2012, blijkt dat deze stappen helemaal niet werden ondernomen daar er in het elektronische dossier van de betrokkene, noch in het Rijksregister iets van terug te vinden is.

Wat er ook van zij, er wordt niet gezegd waarom de eventuele partner van de betrokkene hem, al dan niet tijdelijk, niet zou kunnen vergezellen naar Kameroen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of naar een derde land betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Derhalve kan dit tweede argument niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat het niet helemaal duidelijk is waarom er verwezen wordt naar de arresten van de Raad van State. Het is aan de verzoeker om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Overigens wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

In het eerste geval gaat het over de Chorfi-zaak, waarbij blijkbaar "de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven," zelfs wanneer deze niet samenwonen." In casu is er echter geen sprake van kinderen.

In een tweede geval oordeelt de Raad van State dd. 25/09/1986 dat een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

De beweerde gezinssituatie van de betrokkene kwam hierboven reeds uitgebreid aan bod. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

Het is de betrokkene na de afsluiting van zijn asielprocedure niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Vermeden dient te worden dat mensen in illegaal verblijf, die bijgevolg uiterst kwetsbaar zijn, het slachtoffer worden van economische uitbuiting. Daarentegen is het zo dat hij niet aantoonbaar dat hij zelfs tijdelijk in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in zijn levensbehoeften.

In een derde geval dd. 22/01/2004 gaat het klaarblijkelijk over een gezin waarbij de uitwijzing zware gevolgen had op het gezinsleven, wat toch een heel andere situatie is dan in dit geval, waarbij de betrokkene niet eens heeft bewezen een gezin te vormen.

In een vierde geval dd. 13/07/1993 kon de vreemdeling enkel een gezinsleven in België hebben, wat in casu niet het geval is daar geen omstandigheden worden aangebracht die in deze richting wijzen.

In een vijfde en laatste geval dd. 01/04/1996 dreigde "een volledige en onherstelbare verbreking van het contact tussen verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen," wat in casu niet het geval is daar er geen sprake is van kinderen noch van kleinkinderen. (Opgemerkt wordt dat in het hierboven staande aanhaling de waarschijnlijke typefouten werden gecorrigeerd, namelijk "herstelbare" en "contract"?).

De overige elementen in de rubriek "III. Gegrondheid van de aanvraag," waaronder zijn beweerde vrees voor een terugkeer met beroep op artikel 3 EVRM, de relatie met de Belgische onderdane beroep doend op artikel 8 EVRM en zijn integratie (kennis van de Nederlandse en Engelse taal, de vrienden- en kennissenkring), hebben zoals de titel het al aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

Er is niets dat de betrokkene verhindert om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"[...] Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

In de Chorfi-zaak, stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM, 7 augustus 1996, Chorti t. België, TVR1997, nr. 3);

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners;

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria.

Verzoeker heeft voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Charleroi, de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met een burger van de Unie, mevrouw [D. V. P.], [...], van Belgische nationaliteit.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoeker geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994,27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2& lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stop, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Verzoeker verwijst tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van artikel 8 EVRM, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd

door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (HofMensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negenjaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haarverwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (RvStnr. 61.972,25 september 1996, T. Vreemd. 1997,31)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1,3 van de wet van 15 december 1980 schendt;

Uit het voorgaande blijkt dat de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2.1. Voorafgaandelijk stelt de Raad vast dat het middel onontvankelijk is in zoverre verzoeker in fine van zijn middel nog melding maakt van een schending van “artikel 12bis, § 1, 3” van de Vreemdelingenwet. Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben miskend, ontbreekt zo volledig. De bestreden beslissing maakt ook geenszins toepassing van deze bepaling.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De thans bestreden beslissing omvat op zich geen verwijderingsmaatregel, doch betreft een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen buitengewone omstandigheden aantoonde die rechtvaardigen dat hij deze aanvraag indient in België in plaats van bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, hetgeen de reguliere procedure betreft. Hierbij wordt onder meer een door verzoeker ingeroepen miskennis van artikel 8 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet weerhouden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker – ter rechtvaardiging waarom hij de aanvraag indiende in België in plaats van in het land van herkomst zoals de wet in beginsel voorschrijft – in zijn aanvraag verwees naar een hechte relatie en samenwoning met een Belgische vrouw en de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ter staving van dit gestelde voegde hij bij zijn aanvraag een attest van verlies van de identiteitskaart van de betreffende Belgische vrouw.

In de bestreden beslissing aanvaardt verweerder dit ingeroepen gezinsleven niet als buitengewone omstandigheid die verzoeker verhindert de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Hij stelt in dit verband allereerst vast dat verzoeker de beweerde hechte gezinsrelatie niet of onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, nu aan de hand van het voorgelegde attest van verlies van identiteitskaart geen daadwerkelijk gezinsleven blijkt. In dit verband stelt het bestuur eveneens vast dat verzoeker in zijn aanvraag opgesteld op 17 mei 2011 weliswaar beweerde dat eerstdaags een verklaring van wettelijke samenwoning zou worden afgesloten, terwijl op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – met name 17 december 2012 – noch uit het rijksregister noch uit het elektronisch dossier van verzoeker bleek dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. Vervolgens motiveert verweerder, ten overvloede, ook nog dat verzoeker niet duidt waarom zijn eventuele partner hem, al dan niet tijdelijk, niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst en dat zelfs indien er sprake is van een feitelijke relatie met een Belgische vrouw de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van dit beweerde gezinsleven, nu er aldus geen sprake is van een breuk van de gezinsrelaties doch hoogstens van een tijdelijke scheiding.

Verzoeker betoogt thans dat er onbetwistbaar sprake is van een hecht gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM gelet op het gegeven dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met een Belgische onderdaan. Hij voegt een onvolledig stuk ter staving hiervan, waarbij met name de datum van wettelijke samenwoning niet blijkt en ook de handtekeningen ontbreken. Ter terechtzitting gevraagd naar de datum, blijft verzoeker het antwoord ook schuldig. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder ten onrechte vaststelde dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing er, in tegenstelling tot het beweerde in de aanvraag dat deze eerstdaags zou worden afgesloten, geen sprake was van een verklaring van wettelijke samenwoning. De Raad benadrukt verder dat hij zich als annulatierechter voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Er blijkt geenszins dat verweerder op dat ogenblik kennis had of diende te hebben van enige wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw. Door thans te stellen dat er intussen wel sprake zou zijn van een wettelijke samenwoning toont verzoeker in geen geval aan dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing – en bij de toetsing van verzoekers situatie aan artikel 8 van het EVRM in het kader van zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheid – niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker de motivering dat hij een hecht gezinsleven in België met een Belgische vrouw in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet aannemelijk maakte in wezen niet betwist laat staan weerlegt. Deze vaststelling in de bestreden beslissing, die stand houdt, volstond reeds opdat verweerder kon vaststellen dat de ingeroepen miskennis van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid niet kon worden aangenomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling, gelet op de gegevens waarvan hij kennis had of diende te hebben, handelde in strijd met deze verdragsbepaling. De verdere uiteenzetting van verzoeker waarbij hij betoogt dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging vormt in zijn gezinsleven kan, nu hij niet aannemelijk maakt dat het bestuur ten onrechte geen gezinsleven weerhield op basis van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, evenmin leiden tot de vaststelling dat verweerder in zijn beslissing deze verdragsbepaling miskende. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook nog op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat een inmenging in het gezinsleven enkel kan worden gerechtvaardigd in het licht van artikel 8 van het EVRM indien vaststaat dat de betrokkene persoonlijk een gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid, de Belgische samenleving, het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden. Verzoeker gaat er alzo aan voorbij dat de inmenging in het gezinsleven – die in casu niet kan worden vastgesteld – één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen dient na te streven. De Raad wijst erop dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Verzoeker verwijst verder andermaal naar rechtspraak van de Raad van State betreffende artikel 8 van het EVRM. Op deze reeds in de aanvraag aangehaalde rechtspraak van de Raad van State wordt in de bestreden beslissing evenwel telkens uitdrukkelijk ingegaan. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op de concrete motivering in de bestreden beslissing waarom deze rechtspraak in casu niet dienstig is of hierbij geen gelijkaardige situatie voorlag. Door louter deze rechtspraak te hernemen, maakt verzoeker andermaal niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing, en in zijn concrete situatie, een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker blijft ook thans volledig in gebreke aannemelijk te maken dat zijn situatie is te beschouwen als gelijkaardig

aan de situatie zoals deze voorlag bij de Raad van State in de aangehaalde arresten. Zo blijft verzoeker onder meer in gebreke aan te tonen dat in zijn situatie het beweerd gezinsleven enkel in België mogelijk is, of dat er op dit punt sprake is van noemenswaardige hinderpanen, of de bestreden beslissing een volledige en onherstelbare verbreking van het contact tussen hem en zijn beweerd partner tot gevolg zou hebben. Er blijkt ook niet dat verzoeker kinderen heeft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij thans dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen.

Daarenboven wijst de Raad er ook nog op dat, zelfs aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in België, het bestuur correct aangaf dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook in casu kan op grond van verzoekers stelling dat hij deel uitmaakt van een gezin met een Belgische vrouw en tijdelijk zal worden gescheiden van zijn vriendin, nog niet worden besloten dat verweerder ten onrechte besloot dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet disproportioneel is ten opzichte van het gezinsleven. Zo dient ook te worden gesteld dat verzoeker, die op onwettige wijze het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek werd afgewezen. Ook zijn vriendin kon er niet van onwetend zijn dat verzoekers verblijfssituatie, en bij uitbreiding het opgebouwde gezinsleven, precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing spreekt zich daarnaast niet uit over de grond van de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert verzoeker ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien zijn aanvraag positief wordt beoordeeld. De bestreden beslissing houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er werd verder ook reeds opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat er noemenswaardige hinderpalen zijn voor het verderzetten van een gezinsleven in het land van herkomst of elders.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS